

Integrale televisierede van Poetin, president van de Russische Federatie (Met korte introductie)

De Russische president Poetin hield op 21 Februari 2022 een televisietoespraak van ruim een uur, waarin hij namens de Russische staat een analyse maakt van het Oekraïne conflict, de geschiedenis van de Sovjet-Unie en de relatie met de NATO. Wat zegt de andere kant eigenlijk? Wat zegt en hoe denkt de nieuwe vijand van het westen? Niet wat zeggen onze Ruslanddeskundigen over wat Poetin zegt. Nee. Wat zegt Poetin zelf? Europese leiders zenden Oekraïne wapens en verleiden met EU lidmaatschap. Zij escaleren het conflict. Vrede in Europa komt er alleen als het Westen Oekraïne aanzet tot overleg en compromis. Vrede komt tenslotte van authentiek begrip en de onderhandelingstafel. Om de vrede te kunnen winnen en een fundament voor de toekomst te leggen is het cruciaal om kritisch, maar authentiek te luisteren naar de motieven en redenen van diegene, die het westen ziet als haar vijand. Ik ga daarom straks de integrale redevoering in Nederlandse vertaling neutraal voor U voorlezen De inhoud zal objectiever, veelkleuriger en genuanceerder zijn dan bijna alles wat U tot zover van en over Poetins' opvattingen las of hoorde, omdat het zijn directe boodschap in zijn woorden is. Vanzelfsprekend neem ik op geen enkele wijze verantwoordelijkheid voor zijn tekst. Ik ben enkel de acteur en voorlezer.

Allereerst een korte samenvatting van zijn tekst in mijn woorden. De redevoering interpreteert de afgelopen 100 jaar Sovjet en Russisch/Oekraïense geschiedenis. Het begint met de ineenstorting van het Russische Rijk als gevolg van de 1^e Wereldoorlog en de Russische revolutie in 1917. Poetin stelt dat de Sovjet-Unie van 15 republieken in 1921 tot stand kwam volgens de vrijwillige confederatieve principes van de 1^e Sovjetleider Lenin. Die utopische grondwet van de Sovjet-Unie leidde er in 1991 toe dat de 15 republieken legaal afscheid konden nemen van de Unie en daarmee viel de Sovjet-Unie uit elkaar. Het probleem was dat om de buitenrepublieken te verleiden tot de Unie deze vaak gebieden met in minderheid of meerderheid Russen binnen hun

grenzen kregen. Na het uiteenvallen van de Unie in 1991 wilden die terug naar het Russische moederland. Hierover ontstonden beperkte burgeroorlogen. Poetin verwijt Lenin deze utopische constructie en stelt dat je een staat niet kan bouwen op een confederatief principe. Westerse politici en staatrechtsopiniemakers hebben net als Poetin moeite met zelfbeschikking van provinciën en autonome gebieden en die starheid leid tot conflicten en oorlogen. Poetin neemt scherp afstand van het Stalinistische autocratische bewind. Hij behandelt de overwinning van de Sovjets op de Duitsers in de 2^e Wereldoorlog. Hij staat stil bij de toezeggingen die de Sovjets onder president Gorbatsjov in 1989 kregen in Berlijn. De NATO brak de afspraken en breidde zich tussen 1999 en 2020 Oostwaarts uit met 15 republieken. Poetin vertelt de kijker over het mislukte gesprek met president Clinton over de Russische aansluiting bij de NATO. Poetin behandelt verder de rol van de Amerikanen bij de Maidanrevolte in 2014 en de gewelddadige afzetting van de gekozen president Yanoukovich. Het gevolg waren afscheidingen op basis van referenda in de Krim, Donetsk en Loegansk. Rusland meent de Krim op in de Russische federatie. Hij noemt de Oekraïense bombardementen een vorm van genocide op de Russische gezinde bevolking in de Donbas. Poetin spreekt over de invloed van de Amerikanen op de Oekraïense regering en de actuele Amerikaans-Oekraïense militaire operaties aan de Zuid-Russische grenzen. Hij wenst een militair neutraal Oekraïne en eist veiligheidsgaranties. Tenslotte kondigt hij de erkenning van Donetsk en Loegansk aan. Hij eist dat de Oekraïne haar vijandelijkheden tegen de volksrepublieken onmiddellijk stopt en waarschuwt hen. Hierbij zijn letterlijke redevoering. Bedenk. Ik ben alleen uw dienstbare voorlezer/ boodschapper van de tekst. Luistert U.

Burgers van Rusland, vrienden,

Mijn toespraak gaat over de gebeurtenissen in Oekraïne en waarom dit zo belangrijk is voor ons voor Rusland.. Natuurlijk is mijn boodschap ook gericht aan onze landgenoten in Oekraïne.

De zaak is zeer ernstig en moet diepgaand worden besproken.

De situatie in Donbass heeft een kritieke, acute fase bereikt. Ik spreek vandaag rechtstreeks tot u, niet alleen om uit te leggen wat er gebeurt, maar

ook om u te informeren over de beslissingen die worden genomen en over mogelijke verdere stappen.

Ik wil nogmaals benadrukken dat Oekraïne voor ons niet alleen een buurland is. Het is een onvervreemdbaar onderdeel van onze eigen geschiedenis, cultuur en spirituele ruimte. Dit zijn onze kameraden, degenen die ons het meest dierbaar zijn - niet alleen collega's, vrienden en mensen die ooit samen hebben gediend, maar ook familieleden, mensen gebonden door bloed, door familiebanden.

Sinds onheuglijke tijden noemen de mensen die in het zuidwesten van wat historisch Russisch land was, zich Russen en orthodoxe christenen. Dit was het geval vóór de 17^e eeuw, toen een deel van dit gebied weer bij de Russische staat kwam, en daarna.

Het lijkt ons dat we deze feiten in het algemeen allemaal kennen, dat dit algemeen bekend is. Toch is het nodig om op zijn minst een paar woorden te zeggen over de geschiedenis van deze kwestie om te begrijpen wat er vandaag gebeurt, om de motieven achter de acties van Rusland uit te leggen en wat we willen bereiken.

Ik zal dus beginnen met het feit dat het moderne Oekraïne volledig werd gecreëerd door Rusland of, om preciezer, door het bolsjewistische, communistische Rusland. Dit proces begon praktisch direct na de revolutie van 1917, en Lenin en zijn medewerkers deden het op een manier die extreem hard was voor Rusland - door het historisch Russisch land af te scheiden en af te snijden. Niemand vroeg de miljoenen mensen die daar woonden wat ze ervan vonden.

Vervolgens, zowel voor als na de Grote Patriottische Oorlog, nam Stalin een aantal landen op, die voorheen toebehoorden aan Polen, Roemenië en Hongarije. Die kwamen bij de Sovjet Unie en werden overgedragen aan Oekraïne. Daarbij gaf hij Polen een deel van wat traditioneel Duits land was als compensatie, en in 1954 nam Chroesjtsjov de Krim om de een of andere reden weg van Rusland en gaf het aan Oekraïne. In feite is dit hoe het grondgebied van het moderne Oekraïne werd gevormd.

Maar nu wil ik de aandacht vestigen op de beginperiode van de vorming van de USSR. Ik denk dat dit heel belangrijk voor ons is. Ik zal het als het ware van een afstand moeten benaderen.

Ik zal u eraan herinneren dat de bolsjewieken na de Oktoberrevolutie van 1917 en de daaropvolgende burgeroorlog begonnen met het creëren van een nieuwe staat. Op dit punt hadden ze onderling nogal ernstige meningsverschillen. In 1922 bekleedde Stalin de functies van zowel de secretaris-generaal van de Russische Communistische Partij (bolsjewieken) als de Volkscommissaris voor Etnische Zaken. Hij stelde voor om het land te bouwen op de principes van verzelfstandiging, dat wil zeggen, de republieken – de toekomstige bestuurlijke en territoriale entiteiten – ruime bevoegdheden te geven bij toetreding tot een verenigde staat.

Lenin bekritiseerde dit plan en stelde voor concessies te doen aan de nationalistten, die hij destijds “onafhankelijken” noemde. Lenins ideeën over wat in wezen neerkwam op een confederatieve staatsregeling en een slogan over het recht van naties op zelfbeschikking, tot afscheiding toe, werden aan de basis gelegd van de Sovjetstaat. Aanvankelijk werden ze bevestigd in de Verklaring over de vorming van de USSR in 1922, en later, na de dood van Lenin, werden ze verankerd in de Sovjet-grondwet van 1924.

Dit roept meteen veel vragen op. De eerste is eigenlijk de belangrijkste: waarom was het nodig om de nationalistten te sussen, om te voldoen aan de onophoudelijk groeiende nationalistische ambities aan de rand van het voormalige Russische rijk? Wat had het voor zin om over te gaan naar de nieuwe, vaak willekeurig gevormde bestuurlijke eenheden - de vakbond of Sovjetrepublieken?

Bovendien kregen deze administratieve eenheden de facto de status en vorm van nationale staatsentiteiten. Dat roept een andere vraag op: waarom was het nodig om zulke gulle giften te doen, voorbij de stoutste dromen van de meest ijverige nationalistten, en bovendien de republieken het recht te geven om zich zonder voorwaarden af te scheiden van de eenheidsstaat?

Op het eerste gezicht lijkt dit absoluut onbegrijpelijk, zelfs gek. Maar alleen op het eerste gezicht. Er is een verklaring. Na de revolutie was het belangrijkste doel van de bolsjewieken om koste wat kost aan de macht te blijven, absoluut tegen elke prijs. Ze deden alles voor dit doel: accepteerden het vernederende Verdrag van Brest-Litovsk na de 1^e Wereldoorlog in 1918, hoewel de militaire en economische situatie in Keizerlijk Duitsland en zijn bondgenoten dramatisch was en de uitkomst van de Eerste Wereldoorlog een uitgemaakte zaak. Ze voldeden aan alle eisen en wensen van de nationalistten in het land.

Als het gaat om het historische lot van Rusland en zijn volkeren, waren Lenins principes van staatsontwikkeling niet zomaar een vergissing; ze waren erger dan een vergissing, zoals het gezegde luidt. Dit werd overduidelijk duidelijk na de ontbinding van de Sovjet-Unie in 1991.

Natuurlijk kunnen we gebeurtenissen uit het verleden niet veranderen, maar we moeten ze op zijn minst open en eerlijk toegeven, zonder enig voorbehoud of politiek.

Ik probeer niemand de schuld te geven. De situatie in het land was in die tijd, zowel voor als na de burgeroorlog, buitengewoon gecompliceerd. Het enige wat ik vandaag wil zeggen: Sovjet-Oekraïne is eigenlijk het resultaat van het beleid van de bolsjewieken en kan met recht "Vladimir Lenins Oekraïne" worden genoemd. Hij was de schepper en architect. Dit wordt volledig bevestigd door archiefdocumenten, waaronder Lenins harde instructies met betrekking tot Donbass, die feitelijk Oekraïne in werd geduwd. En vandaag heeft het "dankbare nageslacht" monumenten voor Lenin in Oekraïne vernietigd. Decommunisie noemen ze dat. De vernietiging van communistische overblijfselen. Wil je decommunisie? Prima, dit past prima bij ons. Maar waarom halverwege stoppen? We zijn klaar om te laten zien wat echte decommunisie zou betekenen voor Oekraïne.

Teruggaand naar de geschiedenis, zou ik willen herhalen dat de Sovjet-Unie in 1922 werd opgericht op de plaats van het voormalige Russische rijk. Maar de praktijk toonde onmiddellijk aan dat het onmogelijk was om zo'n uitgestrekt en complex gebied te behouden of te besturen op de amorfe principes die neerkwamen op een confederatie. Ze waren ver verwijderd van de realiteit en de historische traditie.

Het is logisch dat de Rode Terreur en een snelle afglijden naar de dictatuur van Stalin, de overheersing van de communistische ideologie en het monopolie van de Communistische Partij op macht, nationalisatie en de geplande economie. In werkelijkheid hadden de Sovjetrepublieken geen soevereine rechten. Het praktische resultaat was de oprichting van een strak gecentraliseerde en absoluut unitaire staat.

In feite, wat Stalin volledig implementeerde, waren niet Lenins maar zijn eigen regeringsprincipes. Maar hij bracht niet de relevante wijzigingen aan in de hoeksteendocumenten, in de Grondwet, en hij heeft Lenins principes die ten grondslag liggen aan de Sovjet-Unie niet formeel herzien. Op het eerste

gezicht leek dat niet nodig, want alles leek goed te werken onder de omstandigheden van het totalitaire regime, en aan de buitenkant zag het er prachtig, aantrekkelijk en zelfs super democratisch uit.

En toch is het erg jammer dat de formeel juridische fundamenten van onze staat niet onmiddellijk werden gereinigd van de verfoeilijke en utopische fantasieën die door de revolutie waren geïnspireerd en die absoluut destructief zijn voor elke normale staat. Zoals het vroeger vaak in ons land gebeurde, dacht niemand aan de toekomst.

Het lijkt erop dat de leiders van de Communistische Partij ervan overtuigd waren dat ze een solide regeringssysteem hadden gecreëerd en dat hun beleid de etnische kwestie voorgoed had opgelost. Maar vervalsing, misvattingen en knoeien met de publieke opinie brengen hoge kosten met zich mee. Het virus van nationalistische ambities is nog steeds bij ons, en de mijn die in de beginfase werd gelegd om de staatsimmunitet tegen de ziekte van het nationalisme te vernietigen, tikte. Zoals ik al zei, de mijn was het recht op afscheiding van de Sovjet-Unie.

Halverwege de jaren tachtig verergerden de toenemende sociaaleconomische problemen en de schijnbare crisis van de planeconomie de etnische kwestie, die in wezen niet was gebaseerd op verwachtingen of onvervulde dromen van de Sovjetvolkeren, maar vooral op de groeiende eetlust van de lokale elites. In plaats van de situatie te analyseren, passende maatregelen te nemen, in de eerste plaats op het gebied van de economie, en het politieke systeem en de regering geleidelijk op een weloverwogen en evenwichtige manier te transformeren, hield de leiding van de Communistische Partij zich echter alleen bezig met de heropleving van het Leninistisch principe van nationale zelfbeschikking.

Bovendien begon in de loop van de machtsstrijd binnen de Communistische Partij zelf, elk van de tegenover elkaar staande partijen, in een poging om hun draagvlak uit te breiden, gedachteloos nationalistische sentimenten aan te wakkeren en aan te moedigen, ze te manipuleren en hun potentiële aanhangers te beloven wat ze maar wilden. Tegen de achtergrond van de oppervlakkige en populistische retoriek over democratie en een mooie toekomst gebaseerd op een markt of een geplande economie, maar te midden van een echte verarming van mensen en wijdverbreide tekorten, dacht

niemand van de huidige machten aan de onvermijdelijke tragische gevolgen voor het land.

Vervolgens begaven ze zich volledig op het pad dat bij het begin van de USSR was ingeslagen en gaven ze toe aan de ambities van de nationalistische elites die binnen hun eigen partijrangen werden gekoesterd. Maar daarbij vergaten ze dat de Communistische Partij Sovjet Unie – godzijdank – niet langer beschikte over de instrumenten om de macht en het land zelf te behouden, instrumenten zoals staatsterreur en een stalinistische dictatuur, en dat de beruchte leidende rol van de partij aan het verdwijnen was spoorloos, als een ochtendmist, vlak voor hun ogen.

En toen keurde de plenaire vergadering van het Centraal Comité van de CPSU in september 1989 een werkelijk fataal document goed, het zogenaamde etnische beleid van de partij in moderne omstandigheden, het CPSU-platform. Het bevatte de volgende bepalingen, ik citeer: "De republieken van de USSR zullen alle rechten bezitten die horen bij hun status als soevereine socialistische staten."

Het volgende punt: "De hoogste vertegenwoordigende machtsorganen van de USSR-republieken kunnen de uitvoering van de resoluties en richtlijnen van de USSR-regering op hun grondgebied aanvechten en opschorten."

En tot slot: "Elke republiek van de USSR zal zijn eigen staatsburgerschap hebben, dat van toepassing is op al zijn inwoners."

Was niet duidelijk waartoe deze formules en besluiten zouden leiden?

Dit is niet het moment of de plaats om in te gaan op zaken die betrekking hebben op staats- of grondwettelijk recht, of het concept van burgerschap te definiëren. Maar je kunt je afvragen: waarom was het nodig om het land nog meer op zijn kop te zetten in die toch al gecompliceerde situatie?

Zelfs twee jaar voor de ineenstorting van de USSR was het lot eigenlijk vooraf bepaald. Het is nu dat radicalen en nationalistten, waaronder en vooral die in Oekraïne, de eer opeisen voor hun onafhankelijkheid. Zoals we kunnen zien, is dit absoluut verkeerd. De desintegratie van ons verenigde land werd veroorzaakt door de historische, strategische fouten van de kant van de bolsjewistische leiders en de leiding van de CPSU, fouten die op verschillende tijdstippen zijn begaan bij de staatsopbouw en in het economisch en etnisch beleid. De ineenstorting van het historische Rusland, bekend als de USSR, staat op hun geweten.

Ondanks al deze onrechtvaardigheden, leugens en regelrechte plundering van Rusland, was het ons volk dat de nieuwe geopolitieke realiteit accepteerde die vorm kreeg na de ontbinding van de USSR, en de nieuwe onafhankelijke staten erkende. Rusland erkende niet alleen deze landen, maar hielp ook zijn GOS-partners, ook al bevond het zich zelf in een zeer nijpende situatie. Dit omvatte onze Oekraïense collega's, die vanaf het moment dat ze de onafhankelijkheid uitriepen, zich vaak tot ons wendden voor financiële steun. Ons land heeft deze hulp verleend met respect voor de waardigheid en soevereiniteit van Oekraïne.

Volgens deskundige beoordelingen, bevestigd door een eenvoudige berekening van onze energieprijzen, de gesubsidieerde leningen die Rusland aan Oekraïne heeft verstrekt, samen met economische en handelspreferenties, bedroeg het totale voordeel voor de Oekraïense begroting in de periode van 1991 tot 2013 \$ 250 miljard.

Er was echter meer dan dat. Tegen het einde van 1991 was de USSR ongeveer \$ 100 miljard verschuldigd aan andere landen en internationale fondsen. Aanvankelijk bestond het idee dat alle voormalige Sovjetrepublieken deze leningen samen zouden terugbetalen, in de geest van solidariteit en in verhouding tot hun economisch potentieel. Rusland beloofde echter alle Sovjetschulden terug te betalen en kwam deze belofte na door dit proces in 2017 af te ronden.

In ruil daarvoor moesten de nieuwe onafhankelijke staten een deel van de buitenlandse bezittingen van de Sovjet-Unie afstaan aan Rusland. Hiertoe werd in december 1994 een overeenkomst bereikt met Oekraïne. Kiev heeft deze overeenkomsten echter niet geratificeerd en weigerde ze later eenvoudig te eren door een deel van de Diamond Treasury, goudreserves, voormalige USSR-eigendommen en andere vermogen in het buitenland.

Desondanks heeft Rusland, ondanks al deze uitdagingen, altijd op een open en eerlijke manier met Oekraïne samengewerkt en, zoals ik al zei, met respect voor zijn belangen. We hebben onze banden op meerdere gebieden ontwikkeld. Zo overschreed de bilaterale handel in 2011 \$ 50 miljard. Ik merk op dat in 2019, dat wil zeggen vóór de pandemie, de handel van Oekraïne met alle EU-landen samen minder was.

Tegelijkertijd was het opvallend hoe de Oekraïense autoriteiten er altijd de voorkeur aan gaven om met Rusland om te gaan op een manier die ervoor

zorgde dat ze alle rechten en privileges genieten en toch vrij bleven van verplichtingen.

De ambtenaren in Kiev vervingen het partnerschap door een parasitaire houding die soms op een uiterst onbezonnen manier handelde. Het volstaat te herinneren aan de voortdurende chantage op energietransit en het feit dat ze letterlijk gas hebben gestolen.

Ik kan hieraan toevoegen dat Kiev probeerde de dialoog met Rusland te gebruiken als onderhandelingsmiddel in zijn betrekkingen met het Westen, gebruikmakend van de dreiging van nauwere banden met Rusland om het Westen te chanteren om preferenties veilig te stellen door te beweren dat Rusland anders een grotere invloed zou hebben in Oekraïne.

Tegelijkertijd begonnen de Oekraïense autoriteiten – ik wil dit graag benadrukken – met het opbouwen van hun eigen staat op de ontkenning van alles wat ons verenigde, in een poging de mentaliteit en het historische geheugen van miljoenen mensen, van hele generaties die in Oekraïne wonen, te verdraaien. Het is niet verwonderlijk dat de Oekraïense samenleving werd geconfronteerd met de opkomst van extreemrechts nationalisme, dat zich snel ontwikkelde tot agressieve russofobie en neonazisme. Dit resulteerde in de deelname van Oekraïense nationalist en neonazi's aan de terroristische groeperingen in de Noord-Kaukasus en de steeds luider wordende territoriale aanspraken op Rusland.

Hierbij speelden externe krachten een rol, die een vertakt netwerk van NGO's en speciale diensten gebruikten om hun klanten in Oekraïne te koesteren en hun vertegenwoordigers naar de zetels van de autoriteit te brengen.

Opgemerkt moet worden dat Oekraïne eigenlijk nooit stabiele tradities van echte soevereiniteit heeft gehad. En daarom koos het er in 1991 voor om gedachteloos buitenlandse modellen na te bootsen, die niets te maken hebben met de geschiedenis of de Oekraïense realiteit. Politieke overheidsinstellingen werden vele malen aangepast aan de snel groeiende clans en hun eigenbelang, dat niets te maken had met de belangen van het Oekraïense volk.

In wezen was de zogenaamde pro-westerse beschavingskeuze van de oligarchische Oekraïense autoriteiten niet gericht op het scheppen van betere omstandigheden in het belang van het welzijn van de mensen, maar op het behouden van de miljarden dollars die de oligarchen van de Oekraïners

hebben gestolen. Zij houden hun rekeningen bij westerse banken aan, terwijl ze eerbiedig tegemoet komen aan de geopolitieke rivalen van Rusland. Sommige industriële en financiële groepen en de partijen en politici op hun loonlijst vertrouwden vanaf het begin op de nationalist en radicalen. Anderen beweerden voorstander te zijn van goede betrekkingen met Rusland en culturele en taalverscheidenheid, die aan de macht kwamen met de hulp van hun burgers die hun uitgesproken ambities oprecht steunden, waaronder de miljoenen mensen in de zuidoostelijke regio's. Maar nadat ze de posities hadden gekregen die ze begeerden, verraden deze mensen onmiddellijk hun kiezers, kwamen terug op hun verkiezingsbeloften en stuurden in plaats daarvan een beleid dat werd ingegeven door de radicalen en soms zelfs hun voormalige bondgenoten vervolgden - de publieke organisaties die tweetaligheid en samenwerking met Rusland steunden. Ondertussen werden de radicalen steeds brutaler in hun acties en stelden ze elk jaar meer eisen. Ze vonden het gemakkelijk om hun wil op te dringen aan de zwakke autoriteiten, die ook besmet waren met het virus van nationalisme en corruptie en die kunstig de werkelijke culturele, economische en sociale belangen van het volk en de ware soevereiniteit van Oekraïne vervingen door verschillende etnische speculaties en formele etnische attributen. In Oekraïne heeft zich nooit een stabiele staat ontwikkeld; zijn electorale en andere politieke procedures dienen slechts als dekmantel, een scherm voor de herverdeling van macht en eigendom tussen verschillende oligarchische clans. Corruptie, die zeker een uitdaging en een probleem is voor veel landen, waaronder Rusland, is verder gegaan dan de gebruikelijke reikwijdte in Oekraïne. Het is letterlijk doorgedrongen en aangetast door de Oekraïense staat, het hele systeem en alle takken van de macht. Radicale nationalist profiteerden van de terechte publieke onvrede en zadelde het Maidan-protest op en escaleerden het tot een staatsgreep in 2014. Ze kregen ook directe hulp van buitenlandse staten. Volgens rapporten heeft de Amerikaanse ambassade \$ 1 miljoen per dag verstrekt om het zogenaamde protestkamp op het Onafhankelijkheidsplein in Kiev te ondersteunen. Bovendien werden grote bedragen onbeschaamd rechtstreeks overgemaakt naar de bankrekeningen van de oppositieleiders, tientallen miljoenen dollars. Maar de mensen die daadwerkelijk hebben geleden, de families van degenen die stierven in de gevechten die werden uitgelokt in de

straten en pleinen van Kiev en andere steden, hoeveel hebben ze uiteindelijk gekregen? Vraag het liever niet.

De nationalisten die de macht hebben gegrepen, hebben een vervolging ontketend, een echte terreurcampagne tegen degenen die zich verzetten tegen hun anticonstitutionele acties. Politici, journalisten en publieke activisten werden lastiggevallen en publiekelijk vernederd. Een golf van geweld overspoelde Oekraïense steden, waaronder een reeks spraakmakende en ongestrafte moorden. Men huivert bij de herinnering aan de verschrikkelijke tragedie in Odessa, waar vreedzame demonstranten op brute wijze werden vermoord en levend verbrand in het Huis van de Sovjets. De criminelen die deze gruweldaad hebben begaan, zijn nooit gestraft en niemand zoekt ze zelfs maar op. Maar we kennen hun namen en we zullen er alles aan doen om ze te straffen, op te sporen en voor de rechter te brengen.

Maidan heeft Oekraïne niet dichterbij democratie en vooruitgang gebracht. Na een staatsgreep hebben de nationalist en de politieke krachten die hen steunden Oekraïne uiteindelijk in een impasse gebracht en het land in de afgrond van een burgeroorlog geduwd. Acht jaar later is het land verdeeld. Oekraïne kampt met een acute sociaaleconomische crisis. Volgens internationale organisaties moesten in 2019 bijna 6 miljoen Oekraïners – ik benadruk – ongeveer 15 procent, niet van de beroepsbevolking, maar van de hele bevolking van dat land, naar het buitenland om werk te vinden. De meesten van hen doen klusjes. Het volgende feit is ook onthullend: sinds 2020 hebben meer dan 60.000 artsen en andere gezondheidswerkers het land verlaten tijdens de pandemie. Sinds 2014 zijn de waterrekeningen met bijna een derde gestegen, de energierekening meerdere keren gestegen, terwijl de gasprijs voor huishoudens enkele tientallen keren is gestegen. Veel mensen hebben simpelweg het geld niet om voor nutsvoorzieningen te betalen. Ze vechten letterlijk om te overleven.

Wat is er gebeurd? Waarom gebeurt dit allemaal? Het antwoord ligt voor de hand. Ze besteedden en verduisterden de erfenis, niet alleen geërfd van het Sovjettijdperk, maar ook van het Russische rijk. Ze verloren honderdduizenden banen waardoor mensen een betrouwbaar inkomen konden verdienen en belastinginkomsten konden genereren, onder meer dankzij nauwe samenwerking met Rusland. Sectoren zoals machinebouw,

instrumenttechniek, elektronica, scheeps- en vliegtuigbouw zijn ondermijnd of helemaal vernietigd. Er was echter een tijd dat niet alleen Oekraïne, maar de hele Sovjet-Unie trots was op deze bedrijven.

In 2021 ging de Black Sea Shipyard in Nikolayev failliet. De eerste dokken dateren uit Catharina de Grote. Antonov , de beroemde fabrikant, heeft sinds 2016 geen enkel commercieel vliegtuig meer gemaakt, terwijl Yuzhmash , een fabriek die gespecialiseerd is in raketten en ruimtevaartapparatuur, bijna failliet is. De staalfabriek van Kremenchug bevindt zich in een vergelijkbare situatie. Deze trieste lijst gaat maar door.

Het gastransportsysteem is in zijn geheel door de Sovjet-Unie gebouwd en is nu zodanig verslechterd dat het gebruik ervan grote risico's met zich meebrengt en hoge kosten met zich meebrengt voor het milieu.

Deze situatie roept de vraag op: armoede, gebrek aan kansen en verloren industrieel en technologisch potentieel - is dit de pro-westerse beschavingskeuze die ze al vele jaren gebruiken om miljoenen mensen voor de gek te houden met beloften van hemelse weiden?

Het kwam allemaal neer op een Oekraïense economie aan flarden en een regelrechte plundering van de burgers van het land, terwijl Oekraïne zelf onder externe controle werd geplaatst, niet alleen aangestuurd vanuit de westerse hoofdsteden, maar ook ter plaatse, zoals het spreekwoord zegt, via een hele netwerk van buitenlandse adviseurs, NGO's en andere instellingen in Oekraïne. Ze hebben rechtstreekse invloed op alle belangrijke benoemingen en ontslagen en op alle machten op alle niveaus, van de centrale overheid tot gemeenten, evenals op staatsbedrijven en bedrijven, waaronder Naftogaz, Ukrenergo, Oekraïense Spoorwegen, Ukroboronprom , Ukrposhta, en de Oekraïense zeehavenautoriteit.

Er is geen onafhankelijke rechterlijke macht in Oekraïne. De autoriteiten van Kiev hebben op verzoek van het Westen het prioriteitsrecht voor de selectie van leden van de hoogste gerechtelijke instanties, de Raad van Justitie en de Hoge Kwalificatiecommissie van Rechters, gedelegeerd aan internationale organisaties.

Bovendien hebben de Verenigde Staten rechtstreekse zeggenschap over het Nationaal Agentschap op Corruptie Preventie, het Nationaal Anti-Corruptie Bureau, het Speciale Anti-Corruptie Openbaar Ministerie en het Hoge Anti-Corruptie Hof. Dit alles wordt gedaan onder het nobele voorwendsel van het

versterken van de strijd tegen corruptie. Oké, maar waar zijn de resultaten? Corruptie bloeit als nooit tevoren.

Is het Oekraïense volk zich ervan bewust dat dit is hoe hun land wordt bestuurd? Beseffen ze dat hun land niet eens een politiek of economisch protectoraat is geworden, maar is gereduceerd tot een kolonie met een marionettenregime? De staat werd geprivatiseerd. Als gevolg hiervan handelt de regering, die zichzelf bestempelt als de "macht van de patriotten", niet langer in een nationale hoedanigheid en dwingt Oekraïne consequent om zijn soevereiniteit te verliezen.

Het beleid om de Russische taal en cultuur uit te roeien en assimilatie te bevorderen gaat door. De Verchovna Rada, het Oekraïense parlement, heeft een gestage stroom van discriminerende rekeningen gegenereerd en de wet op de zogenaamde inheemse bevolking is al in werking getreden. Mensen die zich identificeren als Russen en hun identiteit, taal en cultuur willen behouden, krijgen het signaal dat ze niet gewenst zijn in Oekraïne.

Volgens de wetten op het onderwijs en de Oekraïense taal als staatstaal, heeft de Russische taal geen plaats in scholen of openbare ruimtes, zelfs niet in gewone winkels. De wet op de zogenaamde doorlichting van ambtenaren en het zuiveren van hun gelederen creëerde een weg voor het omgaan met ongewenste ambtenaren.

Er zijn steeds meer handelingen die het Oekraïense leger en wetshandhavingsinstanties in staat stellen om de vrijheid van meningsuiting en afwijkende meningen aan te pakken en achter de oppositie aan te gaan. De wereld kent de betreuenswaardige praktijk van het opleggen van eenzijdige onwettige sancties tegen andere landen, buitenlandse individuen en rechtspersonen. Oekraïne heeft beter gepresteerd dan zijn westerse meesters door sancties te bedenken tegen zijn eigen burgers, bedrijven, televisiezenders, andere media en zelfs parlementsleden.

Kiev blijft de vernietiging van de Oekraïens-orthodoxe kerk van het Patriarchaat van Moskou voorbereiden. Dit is geen emotioneel oordeel; het bewijs hiervan is te vinden in concrete besluiten en documenten. De Oekraïense autoriteiten hebben op cynische wijze de tragedie van het schisma tot een instrument van staatsbeleid gemaakt. De huidige autoriteiten reageren niet op de oproepen van het Oekraïense volk om de wetten die de rechten van gelovigen schenden af te schaffen. Bovendien zijn in de Verchovna Rada

nieuwe wetsontwerpen geregistreerd die gericht zijn tegen de geestelijkheid en miljoenen parochianen van de Oekraïens-orthodoxe kerk van het Patriarchaat van Moskou.

Een paar woorden over de Krim. De mensen van het schiereiland hebben vrij gekozen om bij Rusland te zijn. De autoriteiten van Kiev kunnen de duidelijk uitgesproken keuze van het volk niet aanvechten, daarom hebben ze gekozen voor agressieve actie, voor het activeren van extremistische cellen, waaronder radicale islamistische organisaties, voor het sturen van subversieve middelen om terroristische aanslagen te plegen op kritieke infrastructuurvoorzieningen, en voor het ontvoeren van Russische burgers. We hebben feitelijk bewijs dat dergelijke agressieve acties worden ondernomen met steun van westerse veiligheidsdiensten.

In maart 2021 werd in Oekraïne een nieuwe militaire strategie aangenomen. Dit document is vrijwel geheel gewijd aan de confrontatie met Rusland en stelt zich ten doel buitenlandse staten te betrekken bij een conflict met ons land. De strategie bepaalt de organisatie van wat kan worden omschreven als een terroristische ondergrondse beweging in de Russische Krim en in Donbass. Het schetst ook de contouren van een mogelijke oorlog, die volgens de strategen van Kiev zou moeten eindigen "met de hulp van de internationale gemeenschap tegen gunstige voorwaarden voor Oekraïne", evenals - luister aandachtig, "met buitenlandse militaire steun in de geopolitieke confrontatie met de Russische Federatie." In feite is dit niets anders dan voorbereiding op vijandelijkheden tegen ons land, Rusland.

Zoals we weten, is er vandaag al gezegd dat Oekraïne van plan is zijn eigen kernwapens te maken, en dat is niet alleen grootspraak. Oekraïne heeft de nucleaire technologieën die in de Sovjettijd zijn gecreëerd en leveringsvoertuigen voor dergelijke wapens, waaronder vliegtuigen, evenals de door de Sovjet-Unie ontworpen Tochka-U tactische precisieraketten met een bereik van meer dan 100 kilometer. Maar ze kunnen meer; het is slechts een kwestie van tijd. Ze hebben hiervoor de basis gelegd sinds het Sovjettijdperk.

Met andere woorden, het verwerven van tactische kernwapens zal voor Oekraïne veel gemakkelijker zijn dan voor sommige andere staten die ik hier niet ga noemen, die dergelijk onderzoek doen, vooral als Kiev buitenlandse technologische steun krijgt. Ook dit kunnen we niet uitsluiten.

Als Oekraïne massavernietigingswapens verwerft, zal de situatie in de wereld en in Europa drastisch veranderen, vooral voor ons, voor Rusland. We kunnen niet anders dan op dit reële gevaar reageren, temeer daar, laat ik het nog eens herhalen, de westerse beschermheren van Oekraïne het land kunnen helpen deze wapens te verwerven om een zoveelste bedreiging voor ons land te creëren. We zien hoe hardnekkig het regime in Kiev met wapens wordt overspoeld. Alleen al de Verenigde Staten hebben sinds 2014 miljarden dollars uitgegeven aan dit doel, inclusief de levering van wapens en uitrusting en de opleiding van specialisten. De afgelopen maanden is er een constante stroom westerse wapens naar Oekraïne geweest, opzichtig, terwijl de hele wereld toekijkt. Buitenlandse adviseurs houden toezicht op de activiteiten van de Oekraïense strijdkrachten en speciale diensten en dat weten we maar al te goed.

De afgelopen jaren waren onder het mom van oefeningen bijna constant militaire contingenten van NAVO-landen aanwezig op Oekraïens grondgebied. Het Oekraïense troepencontrolesysteem is al geïntegreerd in de NAVO. Dit betekent dat het NAVO-hoofdkwartier directe commando's kan geven aan de Oekraïense strijdkrachten, zelfs aan hun afzonderlijke eenheden en squadrons.

De Verenigde Staten en de NAVO zijn begonnen met een brutale ontwikkeling van Oekraïens grondgebied als een theater van potentiële militaire operaties. Hun regelmatige gezamenlijke oefeningen zijn duidelijk anti-Russisch. Alleen al vorig jaar waren er meer dan 23.000 troepen en meer dan duizend hardware-eenheden bij betrokken.

Er is al een wet aangenomen die het mogelijk maakt dat buitenlandse troepen in 2022 naar Oekraïne komen om deel te nemen aan multinationale oefeningen. Het is begrijpelijk dat dit in de eerste plaats NAVO-troepen zijn. Dit jaar staan er zeker tien van deze gezamenlijke oefeningen op het programma.

Het is duidelijk dat dergelijke ondernemingen bedoeld zijn als dekmantel voor een snelle opbouw van de militaire NAVO-groep op Oekraïens grondgebied. Dit is des te meer het geval omdat het met Amerikaanse hulp opgewaardeerde netwerk van vliegvelden in Borispol, Ivano-Frankovsk, Chuguyev en Odessa, om er maar een paar te noemen, in staat is legereenheden in zeer korte tijd over te brengen. Het luchtruim van Oekraïne

staat open voor vluchten van Amerikaanse strategische en verkenningsvliegtuigen en drones die toezicht houden op Russisch grondgebied.

Ik zal hieraan toevoegen dat het door de VS gebouwde Maritime Operations Centre in Ochakov het mogelijk maakt om de activiteiten van NAVO-oorlogsschepen, inclusief het gebruik van precisiewapens, tegen de Russische Zwarte Zeevloot en onze infrastructuur aan de hele Zwarte Zeekust te ondersteunen.

Ooit waren de Verenigde Staten van plan soortgelijke faciliteiten op de Krim te bouwen, maar de Krim en de inwoners van Sebastopol hebben deze plannen verpest. Dit zullen we altijd onthouden.

Ik zou willen herhalen dat vandaag al een dergelijk centrum in Ochakov is ingezet. In de 18e eeuw vochten soldaten van Alexander Suvorov voor deze stad. Dankzij hun moed werd het een deel van Rusland. Eveneens in de 18e eeuw kregen de landen van de kust van de Zwarte Zee, ingelijfd bij Rusland als gevolg van oorlogen met het Ottomaanse Rijk, de naam Novorossiya (Nieuw Rusland). Nu worden er pogingen ondernomen om deze historische monumenten tot de vergetelheid te veroordelen, samen met de namen van staats- en militaire figuren van het Russische rijk zonder wiens inspanningen het moderne Oekraïne niet veel grote steden of zelfs geen toegang tot de Zwarte Zee zou hebben.

Een monument voor Alexander Suvorov is onlangs gesloopt in Poltava. Wat valt er te zeggen? Doe je afstand van je eigen verleden? Het zogenaamde koloniale erfgoed van het Russische rijk? Wel, wees in dit geval consequent. Vervolgens bepaalt artikel 17 van de grondwet van Oekraïne dat het inzetten van buitenlandse militaire bases op zijn grondgebied illegaal is. Het blijkt echter dat dit slechts een conventioneel karakter is dat gemakkelijk kan worden omzeild.

Oekraïne is de thuisbasis van NAVO-trainingsmisssies die in feite buitenlandse militaire bases zijn. Ze noemden een basis gewoon een missie en waren er klaar mee.

Kiev heeft lang een strategische koers afgekondigd om lid te worden van de NAVO. Elk land heeft namelijk het recht om zijn eigen beveiligingssysteem te kiezen en militaire allianties aan te gaan. Daar zou geen probleem mee zijn, ware het niet dat er één 'maar' was. Internationale documenten stipuleren

uitdrukkelijk het principe van gelijke en ondeelbare veiligheid, waaronder verplichtingen om de eigen veiligheid niet te versterken ten koste van de veiligheid van andere staten. Dit staat in het OVSE-handvest voor Europese veiligheid uit 1999, aangenomen in Istanbul, en de OVSE-verklaring van Astana uit 2010.

Met andere woorden, de keuze van wegen om veiligheid te waarborgen mag geen bedreiging vormen voor andere staten, terwijl de toetreding van Oekraïne tot de NAVO een directe bedreiging vormt voor de veiligheid van Rusland.

Laat me u eraan herinneren dat de Verenigde Staten tijdens de NAVO-top in Boekarest in april 2008 een besluit doorduwden dat Oekraïne en ook Georgië NAVO-leden zouden worden. Veel Europese bondgenoten van de Verenigde Staten waren zich toen al terdege bewust van de risico's die aan dit vooruitzicht verbonden waren, maar moesten de wil van hun senior partner accepteren. De Amerikanen gebruikten ze gewoon om een duidelijk anti-Russisch beleid te voeren.

Een aantal NAVO-lidstaten is nog steeds erg sceptisch over toetreding van Oekraïne tot de NAVO. We krijgen signalen uit enkele Europese hoofdsteden die ons zeggen dat we ons geen zorgen hoeven te maken, aangezien het niet letterlijk van de ene op de andere dag zal gebeuren. In feite zeggen onze Amerikaanse partners hetzelfde ook. "Goed dan", antwoorden we, "als het morgen niet gebeurt, dan gebeurt het overmorgen. Wat verandert er vanuit historisch perspectief? Helemaal niets."

Bovendien zijn we ons bewust van het standpunt en de woorden van de Amerikaanse leiders dat actieve vijandelijkheden in Oost-Oekraïne de mogelijkheid niet uitsluiten dat dat land lid wordt van de NAVO als het voldoet aan de NAVO-criteria en corruptie overwint.

Al die tijd proberen ze ons er keer op keer van te overtuigen dat de NAVO een vredelievend en puur defensief bondgenootschap is dat geen bedreiging vormt voor Rusland. Nogmaals, ze willen dat we hen op hun woord geloven. Maar we zijn ons terdege bewust van de echte waarde van deze woorden. In 1990, toen de Duitse eenwording werd besproken, beloofden de Verenigde Staten de Sovjetleiders dat de NAVO-jurisdictie of militaire aanwezigheid geen centimeter naar het oosten zal uitbreiden en dat de eenwording van Duitsland

niet zal leiden tot de verspreiding van de militaire organisatie van de NAVO naar het oosten. Dit zijn hun woorden en beloften.

Ze gaven veel mondelinge toezeggingen, die allemaal lege zinnen bleken te zijn. Later begonnen ze ons te verzekeren dat de toetreding tot de NAVO door Midden- en Oost-Europese landen de betrekkingen met Moskou alleen maar zou verbeteren, deze landen zou verlossen van de angsten die doordrenkt waren met hun bittere historische erfenis, en zelfs een gordel van landen zou creëren die vriendelijk zijn jegens Rusland .

Precies het tegenovergestelde gebeurde echter. De regeringen van bepaalde Oost-Europese landen, die speculeerden over Russofobie, brachten hun complexen en stereotypen over de Russische dreiging voor het Bondgenootschap naar voren en drongen erop aan het collectieve verdedigingspotentieel op te bouwen en deze voornamelijk tegen Rusland in te zetten. Erger nog, dat gebeurde in de jaren negentig en het begin van de jaren 2000 toen, dankzij onze openheid en goodwill, de betrekkingen tussen Rusland en het Westen een hoog niveau hadden bereikt.

Rusland heeft aan al zijn verplichtingen voldaan, inclusief de terugtrekking uit Duitsland, uit Midden- en Oost-Europa, en heeft een enorme bijdrage geleverd aan het overwinnen van de erfenis van de Koude Oorlog. We hebben consequent verschillende samenwerkingsopties voorgesteld, ook in de NAVO-Rusland Raad en de OVSE-formats.

Bovendien zal ik iets zeggen dat ik nog nooit in het openbaar heb gezegd, ik zal het nu voor het eerst zeggen. Toen de vertrekkende Amerikaanse president Bill Clinton in 2000 Moskou bezocht, vroeg ik hem hoe Amerika zou denken over het toelaten van Rusland tot de NAVO.

Ik zal niet alle details van dat gesprek onthullen, maar de reactie op mijn vraag was, laten we zeggen, nogal terughoudend, en de ware houding van de Amerikanen ten opzichte van die mogelijkheid blijkt wel uit hun volgende stappen met betrekking tot ons land. Ik verwijs naar de openlijke steun voor terroristen in de Noord-Kaukasus, de veronachtzaming van onze veiligheidseisen en zorgen, de voortdurende expansie van de NAVO, terugtrekking uit het ABM-verdrag, enzovoort. Het roept de vraag op: waarom? Waar gaat dit over, wat is het doel? Oké, je wilt ons niet als vrienden of bondgenoten zien, maar waarom zou je ons tot een vijand maken?

Er kan maar één antwoord zijn: dit gaat niet over ons politieke regime of iets dergelijks. Ze hebben gewoon geen groot en onafhankelijk land als Rusland nodig. Dit is het antwoord op alle vragen. Dit is de bron van Amerika's traditionele beleid ten aanzien van Rusland. Vandaar de houding ten opzichte van al onze beveiligingsvoorstellen

Tegenwoordig is één blik op de kaart voldoende om te zien in hoeverre de westerse landen hun belofte hebben gehouden om af te zien van de uitbreiding van de NAVO naar het oosten. Ze hebben gewoon vals gespeeld. We hebben vijf golven van NAVO-uitbreiding gezien, de een na de ander – Polen, Tsjechië en Hongarije werden in 1999 toegelaten; Bulgarije, Estland, Letland, Litouwen, Roemenië, Slowakije en Slovenië in 2004; Albanië en Kroatië in 2009; Montenegro in 2017; en Noord-Macedonië in 2020.

Als gevolg hiervan heeft het Bondgenootschap, zijn militaire infrastructuur, de grenzen van Rusland bereikt. Dit is een van de belangrijkste oorzaken van de Europese veiligheids crisis; het heeft de meest negatieve impact gehad op het hele systeem van internationale betrekkingen en heeft geleid tot het verlies van wederzijds vertrouwen.

De situatie blijft verslechteren, ook op strategisch gebied. Zo worden in Roemenië en Polen positioneringsgebieden voor interceptorketnetten opgezet als onderdeel van het Amerikaanse project om een wereldwijd raketafweersysteem te creëren. Het is algemeen bekend dat de daar opgestelde draagraketten kunnen worden gebruikt voor Tomahawk-kruisraketten – offensieve aanvalssystemen.

Daarnaast ontwikkelen de Verenigde Staten hun universele Standard Missile-6, die lucht- en raketverdediging kan bieden, evenals grond- en oppervlaktedoelen kan raken. Met andere woorden, het zogenaamd defensieve Amerikaanse raketafweersysteem ontwikkelt en breidt zijn nieuwe offensieve capaciteiten uit.

De informatie die we hebben geeft ons goede redenen om aan te nemen dat de toetreding van Oekraïne tot de NAVO en de daaropvolgende inzet van NAVO-faciliteiten al is besloten en slechts een kwestie van tijd is. We begrijpen heel goed dat, gezien dit scenario, het niveau van militaire dreigingen tegen Rusland dramatisch zal toenemen, meerdere malen. En ik zou op dit punt willen benadrukken dat het risico van een plotselinge staking in ons land zal toenemen.

Ik zal uitleggen dat Amerikaanse strategische planningsdocumenten de mogelijkheid van een zogenaamde preventieve aanval op vijandelijke raketsystemen bevestigen. We kennen ook de belangrijkste tegenstander van de Verenigde Staten en de NAVO. Dat is Rusland. NAVO-documenten verklaren officieel dat ons land de grootste bedreiging vormt voor de Euro-Atlantische veiligheid. Oekraïne zal voor een dergelijke aanval dienen als geavanceerd bruggenhoofd. Als onze voorouders hiervan zouden horen, zouden ze dit waarschijnlijk gewoon niet geloven. Ook dit willen we vandaag niet geloven, maar het is wat het is. Ik zou graag willen dat mensen in Rusland en Oekraïne dit begrijpen.

Veel Oekraïense vliegvelden liggen niet ver van onze grenzen. De tactische luchtvaart van de NAVO die daar wordt ingezet, met inbegrip van precisiewapendragers, zal in staat zijn om ons grondgebied aan te vallen tot aan de diepte van de lijn Volgograd-Kazan-Samara-Astrachan. De inzet van verkenningsradars op Oekraïens grondgebied zal de NAVO in staat stellen het Russische luchtruim tot aan de Oeral streng te controleren.

Eindelijk, nadat de VS het INF-verdrag hadden vernietigd, heeft het Pentagon openlijk veel aanvalswapens op het land ontwikkeld, waaronder ballistische raketten die doelen kunnen raken op een afstand van maximaal 5500 km. Als ze in Oekraïne worden ingezet, kunnen dergelijke systemen doelen raken in het hele Europese deel van Rusland. De vliegtijd van Tomahawk-kruisraketten naar Moskou zal minder dan 35 minuten bedragen; ballistische raketten van Charkov zullen zeven tot acht minuten duren; en hypersonische aanvalswapens, vier tot vijf minuten. Het is als een mes op de keel. Ik twijfel er niet aan dat ze hopen deze plannen uit te voeren, zoals ze in het verleden vele malen hebben gedaan, door de NAVO naar het oosten uit te breiden, hun militaire infrastructuur naar de Russische grenzen te verplaatsen en onze zorgen, protesten en waarschuwingen volledig te negeren. Neem me niet kwalijk,

Natuurlijk zullen ze zich in de toekomst op dezelfde manier gedragen, volgens hun bekende spreekwoord: "De honden blaffen, maar de karavaan gaat door." Laat me meteen zeggen: we accepteren dit gedrag niet en zullen het ook nooit accepteren. Dat gezegd hebbende, heeft Rusland altijd gepleit voor de oplossing van de meest gecompliceerde problemen met politieke en diplomatieke middelen, aan de onderhandelingstafel.

We zijn ons terdege bewust van onze enorme verantwoordelijkheid als het gaat om regionale en mondiale stabiliteit. In 2008 kwam Rusland met een initiatief om een Europees Veiligheidsverdrag te sluiten op grond waarvan geen enkele Euro-Atlantische staat of internationale organisatie hun veiligheid zou kunnen versterken ten koste van de veiligheid van anderen. Ons voorstel werd echter meteen verworpen onder het voorwendsel dat Rusland geen grenzen zou mogen stellen aan de NAVO-activiteiten.

Bovendien is ons expliciet duidelijk gemaakt dat alleen NAVO-leden juridisch bindende veiligheidsgaranties kunnen hebben.

Afgelopen december hebben we aan onze westerse partners een ontwerpverdrag overhandigd tussen de Russische Federatie en de Verenigde Staten van Amerika over veiligheidsgaranties, evenals een ontwerpakkoord over maatregelen om de veiligheid van de Russische Federatie en de NAVO-lidstaten te waarborgen.

De Verenigde Staten en de NAVO reageerden met algemene verklaringen. Er zaten ook kernen van rationaliteit in, maar het ging om zaken van ondergeschikt belang en het leek allemaal op een poging om de kwestie naar buiten te slepen en de discussie op een dwaalspoor te brengen.

We hebben hierop gereageerd en erop gewezen dat we bereid zijn de weg van de onderhandelingen te volgen, op voorwaarde echter dat alle kwesties worden beschouwd als een pakket met de kernvoorstellen van Rusland, die drie kernpunten bevatten. Ten eerste om verdere uitbreiding van de NAVO te voorkomen. Ten tweede, om het Bondgenootschap te laten afzien van het inzetten van aanvalswapensystemen aan de Russische grenzen. En tot slot, het terugdraaien van de militaire capaciteit en infrastructuur van het blok in Europa tot waar ze waren in 1997, toen de NAVO-Rusland Stichtingsakte werd ondertekend.

Deze principiële voorstellen van ons zijn genegeerd. Om het nog eens te herhalen: onze westerse partners hebben opnieuw de maar al te bekende formules uitgesproken dat elke staat het recht heeft om vrijelijk manieren te kiezen om zijn veiligheid te waarborgen of om zich bij een militaire unie of alliantie aan te sluiten. Dat wil zeggen, er is niets veranderd in hun standpunt, en we horen steeds dezelfde oude verwijzingen naar het beruchte "open deur"-beleid van de NAVO. Bovendien proberen ze ons opnieuw te chanteren en dreigen ze ons met sancties, die ze trouwens hoe dan ook zullen invoeren

als Rusland zijn soevereiniteit en zijn strijdkrachten blijft versterken. Zeker, ze zullen nooit twee keer nadenken voordat ze een voorwendsel bedenken of verzinnen voor weer een nieuwe sanctieaanval, ongeacht de ontwikkelingen in Oekraïne. Hun enige doel is de ontwikkeling van Rusland tegen te houden. Ik wil duidelijk en duidelijk zijn: in de huidige omstandigheden, wanneer onze voorstellen voor een gelijkwaardige dialoog over fundamentele kwesties feitelijk onbeantwoord zijn gebleven door de Verenigde Staten en de NAVO, terwijl het niveau van bedreigingen voor ons land aanzienlijk is toegenomen, heeft Rusland alle recht om te reageren om de veiligheid ervan te waarborgen. Dat is precies wat we zullen doen.

Met betrekking tot de stand van zaken in Donbass zien we dat de heersende Kiev-elites nooit ophouden publiekelijk duidelijk te maken dat ze niet willen voldoen aan het Minsk-pakket van maatregelen om het conflict op te lossen en niet geïnteresseerd zijn in een vreedzame regeling. Integendeel, ze proberen in Donbass een blitzkrieg te orkestreren zoals in 2014 en 2015. We weten allemaal hoe deze roekeloze plannen eindigden.

Er gaat geen dag voorbij zonder dat Donbass-gemeenschappen worden beschoten. De recent gevormde grote strijdmacht maakt gebruik van aanvalsdrones, zwaar materieel, raketten, artillerie en meerdere raketwerpers. Het doden van burgers, de blokkade, het misbruik van mensen, waaronder kinderen, vrouwen en ouderen, gaan onverminderd door. Zoals we zeggen, het einde is nog niet in zicht.

Ondertussen ziet de zogenaamde beschaafde wereld, waarvan onze westerse collega's zichzelf tot de enige vertegenwoordigers hebben uitgeroepen, dit liever niet, alsof deze horror en genocide, waarmee bijna 4 miljoen mensen worden geconfronteerd, niet bestaat. Maar ze bestaan wel en alleen omdat deze mensen het niet eens waren met de door het Westen gesteunde staatsgreep in Oekraïne in 2014 en zich verzetten tegen de overgang naar de Neanderthaler en agressief nationalisme en neonazisme dat in Oekraïne tot nationaal beleid is verheven. Ze vechten voor hun elementaire recht om op hun eigen land te wonen, hun eigen taal te spreken en hun cultuur en tradities te behouden.

Hoe lang kan deze tragedie doorgaan? Hoe lang kan een mens dit nog uithouden? Rusland heeft er alles aan gedaan om de territoriale integriteit van Oekraïne te behouden. Al die jaren heeft het volhardend en geduldig

aangedrongen op de uitvoering van resolutie 2202 van de VN-Veilighedsraad van 17 februari 2015, die het Minsk-pakket van maatregelen van 12 februari 2015 consolideerde om de situatie in Donbass te regelen.

Alles was tevergeefs. Presidenten en Rada-afgevaardigden komen en gaan, maar diep van binnen blijft het agressieve en nationalistische regime dat de macht greep in Kiev onveranderd. Het is volledig een product van de staatsgreep van 2014, en degenen die toen het pad van geweld, bloedvergieten en wetteloosheid zijn ingeslagen, herkenden toen geen andere oplossing voor de Donbass-kwestie dan een militaire.

In dit verband acht ik het noodzakelijk een langverwachte beslissing te nemen en de onafhankelijkheid en soevereiniteit van de Volksrepubliek Donetsk en de Volksrepubliek Lugansk onmiddellijk te erkennen.

Ik zou de Federale Vergadering van de Russische Federatie willen vragen om deze beslissing te steunen en vervolgens het Verdrag van Vriendschap en Wederzijdse Hulp met beide republieken te ratificeren. Deze twee documenten zullen binnenkort worden opgesteld en ondertekend.

We willen dat degenen die de macht hebben gegrepen en nog steeds de macht hebben in Kiev, de vijandelijkheden onmiddellijk stoppen. Anders ligt de verantwoordelijkheid voor de mogelijke voortzetting van het bloedvergieten volledig bij het heersende regime in Oekraïne.

Terwijl ik de vandaag genomen beslissingen aankondig, blijf ik vertrouwen hebben in de steun van de Russische burgers en de patriottische troepen van het land. Dank u.

Tot zover Poetin's redevoering. Tot slot een beknopt persoonlijk commentaar. De grote probleem hier gaat over zelfbeschikking. Heeft een deelrepubliek, autonoom gebied of provincie het recht op zelfbeschikking? Rusland, maar ook Oekraïne, de Verenigde Staten en Spanje zijn voorbeelden van landen die afscheidingen niet accepteerden en daar burgeroorlogen over uitvochten. De Nederlandse natie is in 1581 geboren uit een afscheidingsoorlog van 7 provincies. De geboorte van Nederland indachtig pleit ik er voor dat autonome gebieden zelfbeschikking moeten hebben en middels een referendum hun eigen toekomst moeten kunnen bepalen. Zelfbeschikking op basis van referendum gunde het Westen aan Slovenië, Bosnië en Kosovo en dat

geldt dan ook voor de onafhankelijkheidsambitie van Catalonië of Baskenland. En vanzelfsprekend komt dat ook Donetsk, Loegansk en de Krim toe of de formeel nu Georgische gebieden Abchazië en Zuid-Ossetië. De inwoners van die gebieden horen op basis van referendum zelf te beslissen of ze onafhankelijk willen worden of zich aansluiten bij Oekraïne, Georgië of Rusland. Men kan nog stellen dat referenda onder auspiciën van de VN moeten worden uitgevoerd, maar er zijn overal referenda geweest en de inwoners van die gebieden willen nu eenmaal in grote meerderheid bij Rusland. Tenslotte hoort de toekomstige wereld te gaan over een internationale rechtsorde op basis van zelfbeschikking, volkssoevereiniteit en democratie. Het is treurig en pijnlijk om te zien hoe het Westen haar eigen principes toepast als het haar geopolitiek goed uitkomt en manipuleert en miskent als het haar niet goed uitkomt. Dat heet dubbele moraal.